Zarys ogólny

Siedem okresów

> Co do tajemnicy siedmiu gwiazd, które widziałeś w prawej dłoni mojej, i siedmiu złotych świeczników: siedem gwiazd, to aniołowie siedmiu zborów, a siedem świeczników, to siedem zborów — Obj. 1:20.

W naszej społeczności panuje pogląd, że siedem zborów z pierwszych trzech rozdziałów Księgi Objawienia ma prorocze znaczenie jako siedem kolejnych okresów Wieku Ewangelii. Nie znaczy to, że jest to jedyna interpretacja. W każdym z tych miast rzeczywiście istniały zgromadzenia, do których Jan miał napisać poselstwa dane przez Jezusa, a przekazane przez anioła. „To, co widzisz, zapisz w księdze i wyślij do siedmiu zborów: do Efezu i do Smyrny, i do Pergamonu, i do Tiatyry, i do Sardes, i do Filadelfii, i do Laodycei” (Obj. 1:11).

Wydaje się to oznaczać, że społeczność chrześcijańska w każdym z tych miejsc otrzymała egzemplarz tej księgi. Zagwarantowało to, że każde zgromadzenie otrzymało rady, które Jezus przeznaczył specjalnie dla nich. Z pewnością każda z tych grup ze szczególnym zainteresowaniem przyjrzała się poselstwu skierowanemu konkretnie do ich społeczności. Tak więc w czasach Jana chrześcijanie odnosili bezpośrednią korzyść z lektury rad Jezusa, które były przygotowane specjalnie dla nich.

To dostarczenie księgi do co najmniej siedmiu zborów miało również podkreślić autentyczność treści i fakt, że została ona napisana przez apostoła. Ujmująca symbolika księgi zyskała w ten sposób powszechny szacunek i szerokie rozpowszechnienie, żeby Kościół w późniejszych czasach otrzymał księgę o historycznie uzasadnionym przekazie. Dla tego rodzaju księgi było to szczególnie ważne.

Siedmiu aniołów

Społeczność chrześcijańska w każdym miejscu była prawdopodobnie na tyle duża, że w tym samym mieście odbywały się różne zgromadzenia, w których panowało poczucie wspólnej społeczności i jedności. Wydaje się, że w tamtych wczesnych czasach było zwyczajem, że każdy zbór uznawał jednego przywódcę spośród siebie za duszpasterza, który miał ogólną troskę o braterstwo w swojej okolicy. Na przykład, Jakub, brat Judy, najwyraźniej pełnił tę funkcję w Jerozolimie, sądząc po wzmiankach w Nowym Testamencie. (Dzieje Ap. 12:17, 15:3, 21:18; Gal. 1:19, 2:12, 1 Kor. 15:7; Judy 1:1)

Słowa rozpoczynające poselstwo do każdego z siedmiu zborów są podobne. Świadczy o tym przykład pierwszego kościoła: „Do anioła zboru w Efezie napisz”.Jak Jan zastosował się do tego polecenia? Wysłał wiadomość do „anioła”, czyli przywódcy każdej wspólnoty. Odwoływanie się do duchowych przywódców jako „aniołów”, czyli posłańców używanych przez Boga do pomocy innym, ma swoje przykłady zarówno w Starym, jak i w Nowym Testamencie. „Bo wargi kapłańskie umiejętności strzedz mają, a pytać się będą na zakon z ust jego; Aniołem zaiste jest Pana zastępów” (Mal. 2:7). Słowo „posłaniec” pochodzi tu od hebrajskiego *malak* (H4397), tłumaczonego jako „anioł” ponad 90 razy („ambasador” – cztery razy). W Nowym Testamencie, 1 Kor. 11:10: „A przetoż niewiasta powinna mieć władzę na głowie dla Aniołów”, najwyraźniej odnosi się do znaku szacunku dla przywódców (raczej niż dla aniołów stróżów).

Siedem okresów Kościoła

Następnie, biorąc pod uwagę, że siedem zborów reprezentuje siedem okresów Kościoła Wieku Ewangelii, „anioł”, czyli posłaniec, w każdym przypadku wskazuje na to, że w każdym okresie Jezus używał kogoś, przez kogo zapewniał kierownictwo dla Kościoła, które było odpowiednie do doświadczeń tego czasu.

W dwunastym rozdziale Księgi Objawienia, wierna, lecz prześladowana niewiasta, Kościół jako instytucja, ma koronę z 12 gwiazd. Reprezentują one 12 apostołów, 12 osób. W Obj. 1:16, gdzie Jezus „miał w prawej ręce siedem gwiazd”, one również wydają się reprezentować osoby prowadzone przez Jezusa, które miały pomagać Kościołowi w krytycznych momentach jego historii.

W poprzednich artykułach znajdują się konkretne sugestie dotyczące identyfikacji posłańca dla każdego z siedmiu okresów rozwoju Kościoła. Oczywiście, istnieje tu pewna interpretacja. Autor tego artykułu zgadza się z dokonanymi wyborami. Jednak bracia czasami różnią się w swoich wyborach (jest to również widoczne wśród redaktorów tego czasopisma).

Na przykład, Apostoł Paweł jest często uważany za posłańca pierwszego okresu, z powodu jego szerokiego wpływu na zakładanie i doradzanie tak wielu zborom oraz napisanie 14 ksiąg Nowego Testamentu, którymi są jego listy. Kościół został założony w dniu Pięćdziesiąt-

nicy przez apostołów zgromadzonych w Jerozolimie, zanim Paweł został nawrócony. W kolejnych latach Paweł miał jednak wielki wpływ na kształtowanie kościoła, gdy ten został odstawiony od Zakonu i rozpowszechnił się wśród pogan. Mimo to, niektórzy bracia uważają apostoła Piotra za kandydata na posłańca tego okresu, ponieważ był on tam na początku – i ponieważ Jezus dał Piotrowi przywilej użycia „kluczy” do otwarcia wysokiego powołania Żydom przez swoją przewodnią mowę w dniu Pięćdziesiątnicy, a poganom przez wizytę u Korneliusza (Mat. 16:18-19).

To, jak ktoś wyodrębnia przedziały czasowe siedmiu okresów, wpływa również na jego opinię o tym, kim może być posłaniec danego zboru. Piszący te słowa zgadza się z podziałami zastosowanymi w powyższych artykułach. Jednak bracia, włączając w to naszych redaktorów, różnią się w sposobie dzielenia okresów. W 1882 roku br. W. I. Mann napisał serię artykułów o siedmiu zborach, która zaczyna się od R336. Wiąże on okres szósty, Filadelfię, z reformacją. Idąc tym tropem, należałoby zapewne uznać Marcina Lutra za posłańca okresu szóstego. Wielu braci uważa jednak za bardziej prawdopodobne, że reformacja łączy się z Sardes, okresem piątym, a Filadelfia z okresem ekspansji protestanckiej, która nastąpiła po pierwszych 150 latach reformacji. (Porównaj Obj. 9:5,10, gdzie okres piątej trąby trwa 150 lat).

W tym przypadku Marcina Lutra łączylibyśmy z okresem piątym, Sardes. Poprzednik Lutra, Jan Wiklif, byłby „gwiazdą poranną” z drugiej części okresu czwartego, a innego posłańca szukalibyśmy w okresie szóstym, Filadelfii – tak jak to czynią artykuły o tych okresach.

Następna propozycja dotyczy okresu czwartego, Tiatyry. Można by przyjąć, że ten okres, w którym Izebel (papiestwo) jest wyraźnie wspomniana, rozpoczął się około roku 539 n.e., daty rozpoczynającej 1260 lat supremacji papieskiej. W tym wypadku można szukać takiego posłańca do Tiatyry, którego służba przypada na ten czas. Zauważmy przypis pierwszy, w artykule o Tiatyrze, dotyczący tej możliwości.

Przedziały czasowe

Przez chwilę zastanówmy się jednak nad konsekwencjami, jakie płyną z takiego ujęcia okresów, jak to zostało przedstawione w artykułach tego numeru. W tym przypadku daty wyznaczające początek każdego okresu to: 33, 73, 325, 1157, 1517, 1667,1874. Daty te mają swoje uzasadnienie. Pierwsza z nich jest oczywista. To był rok, gdy Kościół wziął swój początek w dniu Pięćdziesiątnicy.

Druga data wyznacza 40 lat na osądzenie systemu żydowskiego, co wydaje się być celem sądu pierwszej trąby (Obj. 8:7). Rok 73 przyniósł koniec żydowskiego oporu wobec Rzymian, gdy upadła Masada, kończąc siedem lat żydowskiej rewolty, od 66 do 73. Czterdzieści lat pojawia się również w potopie z dni Noego, gdzie padało przez 40 dni. Jeżeli wstęp do arki, Chrystusa, jest możliwy od 33 roku (1 Piotra 3:21), wówczas następne 40 dni, reprezentujące 40 lat sądu, zabiera nas do roku 73.

Rok 325 jest znany jako data pierwszego soboru nicejskiego. „Historycy kościoła uważają, że wczesne chrześcijaństwo (…) kończy się wraz z pierwszym soborem nicejskim (325 r.)” (Wikipedia, cytat z Philip Schaff – *Historia Kościoła Chrześcijańskiego*, 1998). W tym przypadku, jeśli okres smyrneński trwał od 73 do 325 roku, to obejmował 252 lata. Jest to interesująca liczba, ponieważ stanowi jedną dziesiątą bardziej znanego okresu 2520 lat, który prowadzi do zniszczenia posągu w 1914 roku. Odpowiadający tej liczbie sąd drugiej trąby dotyczy upadku pogańskiego Rzymu (Obj. 8:8), co jest wczesną zapowiedzią upadku całego posągu po 10×252 latach.

W okresie Pergamonu nominalny kościół zyskał władzę, oddając kościół do duchowej „niewoli babilońskiej”. Jeśli to zaprowadzi nas do serca ciemnych wieków, do roku 1157, to okres Pergamonu będzie trwał 832 lata. Jest to dokładnie taka sama liczba, jak ta wyrażona w Księdze Jeremiasza 52:29, gdy cielesny Izrael dostał się do niewoli babilońskiej po pojmaniu Sedekiasza.

Okres Tiatyry, od 1157 do 1517 roku, wynosiłby 360 lat, co jest okresem często wymienianym w proroctwach. Oto komentarze br. Franka Shallieu, na temat Obj. 2:21 i okresu Tiatyry. „I dałem jej czas, aby pokutowała (…), ale nie pokutowała”. „Słowo przetłumaczone jako „czas”, z greckiego *chronos*, oznacza istotnie „czas”. Symboliczny rok używany w proroctwach to (…) 360 lat” (*The Keys of Revelation*, str. 63).

Sardes, od 1517 do 1667 roku, to 150 lat, co odpowiada „pięciu miesiącom” trąby piątej w Obj. 9:5,10.

Filadelfia, od 1667 do 1874 roku, to 207 lat, nieparzysta liczba lat, podzielna w następujący sposób – 3×23×3. Trzy to liczba odkupienia. Okres ten obejmował czas od piątego okresu, ugruntowanego na okupie (usprawiedliwienie przez wiarę), do siódmego okresu, również ugruntowanego na okupie (i jego pełnym znaczeniu, odnowieniu wszystkich rzeczy). Podczas okresu filadelfijskiego, przygotowania do przyjścia Chrystusa przez ruch adwentystyczny opierały się na proroctwie o 2300 latach [207 to również liczba lat, przez które istniało północne dziesięcioplemienne królestwo, od panowania Jeroboama do panowania Ozeasza].

Kolejne okresy rozwoju

To, że siedem zborów z Objawienia ma prorocze znaczenie dla siedmiu kolejnych okresów rozwoju kościoła, jest potwierdzone na różne sposoby. Oto krótkie i proste spojrzenie. Problemem Efezu była utrata ich pierwszej miłości. Blask tej pierwszej gorliwości i miłości do Chrystusa znajduje dobre odzwierciedlenie w relacjach zawartych w Księdze Dziejów Apostolskich. Tak więc to przesłanie dobrze łączy się z wczesnym Kościołem.

Poselstwo do Smyrny mówi, aby być wiernym „aż do śmierci” (Obj. 2:10). W tym okresie diabeł, za pośrednictwem pogańskiego Rzymu, „wtrącał” niektórych z was do więzienia śmierci przez różne prześladowania. Najcięższe z tych prześladowań miało trwać przez „dziesięć dni” – od 303 do 313 roku.

Wierny „Antypas” z Pergamonu został pochwalony za swoją postawę wierności. To imię tłumaczy się jako „przeciw ojcu”, co ewidentnie wskazuje na sprzeciw wobec uznania jednej osoby (np. papieża) za duchowego ojca wszystkich. W tym okresie doktryna nikolaitów, panowania, rozszerzyła się wraz z rozwojem nominalnego kościoła – a następnie w okresie czwartym, Tiatyrze, z uwzględnieniem, że duchowa „Izebel” zepsuła cały kościół (Obj. 2:20).

Jezus powiedział do tych w okresie czwartym, „Trzymajcie się tylko mocno tego, co posiadacie, aż przyjdę” (Obj. 2:25). Do okresu piątego, „przyjdę (…) jako złodziej” (Obj. 3:3). Do okresu szóstego: „oto idę rychło” (Obj. 3:11). Do okresu siódmego: „oto stoję u drzwi i kołaczę” – Chrystus powrócił (Obj. 3:20, Łuk. 12:36). Ta kolejność świadczy o postępie.

Okres drugi

Można się zastanawiać, czy drugim posłańcem powinien być apostoł, czy ktoś inny po erze apostolskiej. Ta możliwość zajmowała nas przez pewien czas w minionych latach, ale obecnie opowiadamy się za szeroko rozpowszechnionym poglądem, że drugim posłańcem był apostoł Jan, który przeżył innych apostołów i przeżył sąd nad Jerozolimą o jedno pokolenie.

Jeśli przyjmiemy, że pierwszych siedmiu sędziów Izraela – Otniel, Ehud, Szamgar, Debora, Gedeon, Tola i Jair – reprezentuje siedmiu posłańców Objawienia, jak to czyni autor, zauważmy, że Ehud pokonał Eglona za pomocą obosiecznego sztyletu. Apostoł Jan, swoją Ewangelią i pierwszym listem, rozprawił się z gnostycyzmem za pomocą obosiecznego miecza prawdy (Efezj. 6:17, Hebr. 4:12). Podobnie jak Eglon, gnostycyzm, „błędna, rzekoma nauka [*gnoza*]” (1 Tym. 6:20), przez pewien czas zajmował groźne miejsce wśród ludu Bożego. Eglon nie był jednak Izraelitą, a gnostycyzm nie był chrześcijański.

Uczeń Jana, Polikarp, był godnym uwagi wczesnochrześcijańskim męczennikiem. Jego prawdziwie szlachetny przykład, odmawiający oddania nawet w najmniejszym stopniu hołdu pogańskim bogom, kosztował go życie. To dodało otuchy wielu innym w okresie smyrneńskim, którzy później przetrwali „wielkie prześladowanie”, od 303 do 313 roku, zainicjowane przez Dioklecjana [Od 33 do 313 roku minęło 280 lat, czyli 40 tygodni lat. Czterdzieści tygodni to przeciętny okres ludzkiej ciąży. W ten sposób Kościół chrześcijański, zagrożony wyginięciem, „narodził się” do stabilnego stanu przez ból, podobnie jak kobieta cierpi podczas porodu.]

Okres siódmy

Podstawową doktryną siódmego okresu jest okup. Może to być symbolicznie przedstawione w ósmym rozdziale Księgi Nehemiasza. W tym rozdziale mamy Ezdrasza, nauczyciela i duchowego przywódcę ludu, służącego u Nehemiasza, ustanowionego władcą lub gubernatorem. Sądzimy, że Nehemiasz jest obrazem naszego Pana Jezusa, a Ezdrasz obrazem tego, który służył Jezusowi jako nauczyciel i duchowy przywódca podczas Żniwa – siódmego posłańca. Fundamentem zrozumienia Prawdy przez br. Russella był okup. On poszedł dalej niż Luter, opierając się na przywróceniu przez Lutra istoty okupu, aby pokazać jego większe konsekwencje, a mianowicie przywrócenie wszystkich spod przekleństwa śmierci do pełnej możliwości życia.

„A Ezdrasz, pisarz, stał na drewnianym podwyższeniu, sporządzonym w tym celu” (Neh. 8:4). Drewno wskazuje nam na drewno krzyża, drzewo, na którym umarł Jezus. To z kolei przypomina nam, że grzech przyszedł na świat przez drzewo w ogrodzie. „Platformą”, na której opiera się Boski Plan, jest Okup.

Dalsza część wersetu 4 wymienia 13 osób, w grupach po 6 i 7, stojących z Ezdraszem. Trzynaście jest liczbą, która gdzie indziej przedstawia okup: Jezus, doskonały, siedem, na którym są złożone nasze grzechy, sześć. W wersecie 7 mamy drugi zestaw 13 osób pomagających ludziom w zrozumieniu nauk Ezdrasza. „I czytali z księgi Zakonu ustęp za ustępem, od razu je wyjaśniając, tak że zrozumiano to, co było czytane” – tak jak to czynili szafarze prawdy współdziałając podczas żniwa.

Czytając i słuchając Pism, „znaleźli przepis (…), że w czasie święta w siódmym miesiącu synowie izraelscy mają mieszkać w szałasach” (Neh. 8:14). Było to święto, o którym zapomnieli, a które teraz docenili z gorliwością. Święto Szałasów, jak nazwane jest w Zach. 14:16, przedstawia błogosławieństwa królestwa dla ludzkości. Jest to wspaniała prawda, która została zapomniana przez chrześcijaństwo, ale głoszona i nauczana „wyraźnie” podczas żniwa.

Zauważamy z zainteresowaniem, że przywrócenie

Okupu w czasach Marcina Lutra zostało zaznaczone przez umieszczenie przez niego 95 Tez na drzwiach kościoła zamkowego w Wittenberdze, w Niemczech, 31 października 1517 roku – i że siódmy posłaniec zakończył swoją pracę w tym samym dniu, 31 października.

David Rice (USA)